

KERSTVERHAAL

Het was drie dagen voor Kerstmis. De nacht viel en de stad lag er verlaten bij. Rond het licht van de lantaarnpalen zag je sneeuwvlokken naar beneden dwarrelen, en overal achter de ramen van de huizen flikkerden lichtjes van kleine en grote kerstbomen. Het was bitterkoud en niemand waagde zich op straat. Bijna niemand... Want plotseling staken drie mannen het marktplein over. Bij de kerk bleven ze staan. Vliegensvlug haalden ze spuitbussen uit hun zak en spoten op de muur: Buitenlanders opgerot. Toen staken ze het marktplein weer over en gooiden een steen door de ruit van de Turkse winkel. Ook de winkelruit van de Pakistaanse kruidenier moest er aan geloven. Even vlug als ze gekomen waren verdwenen ze weer. Kennelijk had niemand iets gehoord of gezien, want alle gordijnen bleven dicht.

Alleen in de Turkse winkel ontstond deining.

“Nu is het genoeg geweest, ik ben weg”, zei de fles Raki boos. “Waar wil je naar toe?” vroeg het Turks fruit. “Terug naar huis natuurlijk, naar het Zuiden, waar we thuishoren” zei de fles. “Dat is een schitterend idee” riep de appelthee vrolijk. “Het wordt hier alleen maar erger. We doen gewoon wat op die muur staat!”

Het idee verspreidde zich als een lopend vuurtje door de straat, door de stad, door het hele land. Alle buitenlandse producten vonden het prachtig. Ze zouden de mensen eens laten zien waar ze vandaan kwamen en hoe belangrijk ze wel waren. En ja hoor, midden in die winternacht vlogen de deuren van de winkels open en ontstond er een ongelooflijke drukte. Eerst kwamen er pakjes cacao naar buiten, gevolgd door repen chocolade en praliné's in kerstverpakking. Zij wilden naar West Afrika, want daar hoorde de cacao thuis. Wat verder ontmoetten ze alle soorten koffie: gemalen, nog als bonen, een paar potjes oploskoffie. Een gedeelte trok ook naar Afrika, naar Oeganda en Kenia, maar een ander deel was afkomstig van Colombia en Guatemala.

De ananas en de bananen kropen uit kisten, de passievruchten en de kiwi's rolden met een vaart door de straat en toen al het vreemd fruit uit de warme zuidelijke landen verdwenen was, lagen de appels en de peren uit de Betuwe wat zielig alleen te kijken tussen de lege kisten.

De peperkoeken en veel gebakjes twijfelden even. Zij waren wel gemaakt van meel uit Nederland, maar hun pittige, kruidige smaak hadden ze van specerijen uit India: kruidnagel, peper, saffraan, kaneel..... Ze zouden niet meer smakelijk zijn als de specerijen vertrokken. Daarom besloten ze maar in hun geheel op te stappen.

De sinterklazen van speculaas zagen het ook niet meer zitten. Hun ogen van amandelnoten waren al onderweg naar Mexico, en toen hun kruiden uit hun lijf begonnen te wriemelen, voelden ze zich zo slap worden dat ze smeekten om met hen mee te mogen gaan.

Het leek wel een klein leger dat door de stad trok.

Tegen de morgen raakte het verkeer in het hele land volledig in de war. Rijen Japanse auto's reden naar het oosten. Onderweg pikten ze de computerspelletjes op die stonden te liften. Die vonden nog wel een plaatsje tussen de TV's en de fototoestellen waarmee de auto's volgestouwd waren. Overal vielen 'westerse' auto's uit elkaar: het koper naar Zimbabe, het ijzer naar Brazilië en het rubber naar Congo. De autobanden reden als gekken achter elkaar aan en de fietsbanden probeerden te volgen. Sommigen wisten niet precies waar ze vandaan kwamen, maar zeker niet uit Nederland.

In de verkeerstorens heerste alarmfase 1: Op de radarschermen zagen de verkeersleiders van alles: de hemel zag zwart van de kerstganzen, die terug naar Polen vlogen en tussen de onderdelen van de Boeings maakten tapijten duikvluchten op hun weg naar Teheran, Turkije en andere plekken in de wereld.

Ook voor voetgangers was de chaos levensgevaarlijk. Als je al geen stuk carrosserie tegen je hoofd kreeg of over een grote rol papier viel die terug naar het regenwoud denderde, dan gleeed je wel uit over olie en benzine: hele beken die terugstroomden naar Saoedi Arabië of Koeweit of wie weet welk ander ver land.

Wie voor de ontspanning wilde gaan voetballen of joggen kon het vergeten. Alle sportschoenen, shirts en schoenen waren voor dag en dauw naar Indonesië verdwenen, waar ze waren gemaakt. De meeste mensen vonden hun klerenkast half of helemaal leeg en sommigen stonden letterlijk in hun blootje. Want heel veel kleren waren teruggekeerd naar de naaisters en breisters uit Bangladesh, China, Tunesië en andere lage lonen landen.

Een schitterend schouwspel was de ketting van diamanten en gouden juwelen die door het land slingerde, op weg terug naar Zuid Afrika, Ghana, Angola of waar ze maar gevonden waren.

Na drie dagen was de uittocht van de buitenlandse producten voltooid, zodat er met Kerstmis in heel het land geen enkel product meer was dat aan buitenlanders herinnerde. In de winkels waren er nog maar bitter weinig snuisterijen en lekkernijen te vinden om het Kerstfeest op te vrolijken. Alleen de mensen die een echte kerstboom hadden – de kunstbomen waren ook terug naar huis – kwamen nog een beetje in de sfeer, terwijl ze stilletjes op hun eigen noten kraakten. En in de kerk werd heel zachtjes 'Stille Nacht Heilige Nacht' gezongen, want eigenlijk was dat een Oostenrijks lied.

Slechts een paar buitenlanders waren gebleven:

Maria en Jozef, met hun pasgeboren zoontje Jezus.

"Wij blijven," zei Maria, "want waar moeten de mensen nog warmte en vrede vinden, als wij ook weggaan? En wie zal hen dan de weg wijzen naar een wereld waar het voor alle mensen goed is om te wonen?"